

1149. Bp Nagy Lajos kir. út 153.

1944. október 15. vasárnap:

Ragyogó napsütéses nap. Mi összehúzóvalva éhesen egy zsidóknak kijelölt házban.
Délben felhangzik Horthy proklamációja. Mi boldogok voltunk le a sárga csillaggal, ki a napsütéses utcára. Szabadok vagyunk! Az utcán egymásra borulva sirnak az emberek. / zsidók /
Csomagolunk, holnap visszamehetünk otthonunkba.

1944. október 16. hétfő:

Nem!! ez nem lehet igaz !! lehetséges ez ?. Álmain elképze-
léseim nem tartott sokáig. Mi ez ? Egyre erősebben halljuk a
lövöldözést, mi történt ? Rosszat sejtve kiugrunk az ágyból.
Az utcán rohannak az emberek, futkározás, lárma, az utca tele
nyilasokkal.! akkor hallottuk - Szélasi átvette a hatalmat .-
Abban a pillanatban a nyilasok betörték a kaput rohantunk az
ovóhelyre, mi egy pincében bujtunk meg.
Halálos idegtépő csend, majd bakancsos léptek közelednek, or-
ditozás, - hol vagytok zsidók .!- Anyám sirt, felejtethetlen
Apám annyit mondott könnyes szemmel, - elvagyunk veszve . -
Abban a pillanatban szuronyt nekünk szegve ránk világítottak.
Fel a kezekkel francos zsidók most megdögöltek. Majd felrugdos-
tak az udvarra.

Ekkor már az egész ház lakói az udvaron voltak. Sorakozó !
Külön a férfiak, külön a nők. Minket nőket a ház előtt levő
rab-kocsiba rúgtak, a férfiak gyalog utánunk jöttek. Pici
babák, mankós emberek, sirás, borzalmas látvány.
Vajjon hova visznek ? Az út nem tartott sokáig a városi szin-
háznál kiszállítottak bennünket.
Betereltek a színházba, ahol már százával voltak az emberek.
Pójasok, terhes anyák, nyomorékok, mindegy: zsidók voltak.
A férfiak egy része falhoz állítva felemelt kezekkel. Az Apám
az imádott Apám, csak az ne legyen köztük! Akkor vettem észre
a házban lakó férfiakat lejönni a színház oldal lépcsőjén.
Ott jött az én drága jó Apám arcán véres csik, ostor nyoma.
A következőnek dült a vér a fejéből és így tovább.

Miért ?! csak azért mert zsidók voltak?!

Hol van az Isten ki ezt türi, hogy ártatlan embereket így meg-
hurcoljanak. Ha van Isten verd meg őket úgy, hogy saját szülei-
ket, gyermekeiket lássák így meghurcolva.

Közben egyre többen elájultak, gyerekek sikítottak, a csőcselék
röhögött. Este ismét sorakozó. A nők elől a férfiak hátul el-
indul a menet. Az utcán összegyűlt csőcselék rúgott, köpött,
örjögött örömben. Mi feltett kezekkel vonultunk az utcán,
a puskatus zuhogott ránk.

Hátam mögött volt egy anya tíz év körüli kislányával. A csőcse-
lék közül valaki kiabált, " testvér nekem kell az a kabát "
és a kislányról lerángatták a kabátot. Az anya elájult, de
puskatussal felélesztették. Es ment a menet tovább, aki ne-
tudott menni, annak " két nyilas testvér " megfogta a haját
és úgy húzta tovább.

./.

Meddig tart ez az út? és hová visznek?, csak már zárt helyen lennénk, legalább a csőcseléktől megkímélve.

Odaértünk a Tattersalba, behajtottak, lassan sötétedett. Előző este óta nem ettünk, vékony tuha rajtunk amibe kikergettek, kit az ágyból, kit a pincéből. Hideg volt, október 16-á. Kézigránáttal felfegyverzett nyilasok vették körül ezeket az éhségtől, hidegtől vánszorgó embereket.

Megvártam míg egész sötét lett és akkor hason csuszva mentem Apámat keresni. Ezt tették a többiek is. Járkálni nem volt szabad, mert aki kívül ment az ösvényen azt lelőtték. Suttogás, csúszkálás, keresték egymást a családok. Borzasztó hideg volt, testünk megvolt gómberedve a hidegtől és attól, hogy annyi hely nem volt, hogy a lábunkat kinyujt-hassuk.

Végre kezdett pirkadni, én még mindig Apámat kerestem, míg végre egy bokorban teljesen összeroskadva megtaláltam. A Tatterzal feketedett a tömegtől. Szájás ordító nyilasok rángattak, csoportosítottak, ütöttek bennünket. Kakas-tollas csendőrök, nyilas karszalagos postások, rendőrök, kalasok, derékszijukban felcsatolt kézigránátokkal ordítottak, kitört belőlük a fenevad. Eldobták levéltáskájukat és idejöttek a hatalom átvételét gyakorolni. Civilek revolverrel. Hisza hatalom átvétele oly gyorsan történt. Most tartják a főpróbát.

Puskatusok puffognak, egy-egy revolver eldördül, a helyzetünk tragikus. Majd sorakozót rendelnek el és a ránk irányított géppuskák előtt sétáltatnak.

1944. október 17.

Ismét százával hozzák be a zsidókat a Tatterzalba. Egy öreg nénit ki jární sem tudott, hajánál fogva húzták a nyomorultak. Az ujabban érkezőktől kérdeztük, mi van a városban? és ők mi lesz itt velünk?

Akkor már második napja nem ettünk, a szomjuság is gyötört. Volt egy kút, ahol lehetett vizért sorba állni, de ha kiléptünk a sorból, akkor már zuhogott a puskatus. Sziréna szól és mi a szabad ég alatt. A bátor őrség fejvesztetten tető alá menekül, féltették rongy életüket. Így telt el a harmadik nap.

Egyik bokorban egy asszony szült, máshol egy epylepsziás habzó szájjal. majd egy üngyilkos hörgött, és így tovább. Harmadik éjjel hugommal a tribün földön aludtunk !?? Alattunk volt az őrség irodája, nyilván egy keresztény férfit ütöttek, ki valószínű zsidó feleségét követte ide a pokolba. Utás ordítózás között közölték vele, vagy elválnak, vagy őt is agyonlövik.

Végre csend ! Kicsit elaludtam, vagy a kimerüléstől elájultam nem tudom, csak a hugom rázására tértem magamhoz.

. / .